

Arrest

nr. 199 007 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 22 januari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 22/01/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

1°

X de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

1° 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

1 artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1 artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

1 artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft reeds sedert 07/10/2015 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een valse identiteitskaart:

PV nr AN.69.LB.009809/2016 van de politie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

i :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12/05/2011.

De zus, moeder, vrouw en zonen van betrokkene verblijven in België. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zus, moeder, vrouw en zonen kunnen zich begeven naar Brazilië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Brazilië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de partner en zonen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“3.1 Eerste middel : Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Het feit dat nadien, bij de daadwerkelijke kennisgeving van de bestreden beslissing, op de akte van kennisgeving tevens geen handtekening voorkomt betekent dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Verzoeker vreest dat de bestreden beslissing niet door de hiervoor exclusief bevoegde persoon werd genomen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij minstens haar zorgvuldigheidsplicht schendt om de correcte vermeldingen en handtekeningen aan te brengen op zijn beslissing.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoeker naar:

- Er is sprake van "een inreisverbod" (wat tegenstrijdige zou zijn met art 3 en 8 EVRM daar verzoeker zijn familie in België heeft en een Portugese verblijfsdocument). Toch werd er aan verzoeker geen (aparte) bijlage 13sexies betekend.
- Het inreisverbod heeft geen termijn (van 1 jaar, 2, 3 of 5 jaar).
- Tegenpartij heeft verzoekers gezinshereniging aanvraag niet in overweging genomen. DVZ was op de hoogte dat verzoeker een familie in België had.
- Daar verzoeker een geldige arbeidskaart in zijn bezit heeft. Dit element wordt niet in de beslissing vermeld.
- Er is een tegenstrijdigheid in de beslissing : er wordt beweerd dat verzoeker geen gevolg aan een Bevel om het Grondgebied te verlaten dd. 12/05/2011 gaf. Nochtans, heeft hij wel België vrijwillig verlaten om pas in oktober 2015 terug te komen (zie beslissing)

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoeker NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen : Hij heeft een arbeidskaart en familië in België, enzv

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is niet getekend, noch gedateerd door de bevoegde autoriteit. (zie infra).

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde "onderbreking" zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren."

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In de mate verzoeker *in concreto* aanvoert dat de bestreden beslissing niet werd genomen door een bevoegde ambtenaar, blijkt uit de stukken van het administratief dossier genoegzaam dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd ondertekend door attaché S.W. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit kan blijken dat deze ambtenaar niet bevoegd zou zijn. Verzoekers verdere kritiek op de akte van kennisgeving tast de wettigheid van de bestreden beslissing zelf niet aan.

In de mate verzoeker in het middel kritiek uit op het inreisverbod van 22 januari 2016, is deze kritiek niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker betoogt dat de verwijzing naar het bevel van 12 mei 2011, dat hij niet heeft uitgevoerd, heeft deze grief enkel betrekking op het motief met betrekking tot artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. Vermits de beslissing om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen daarnaast nog steunt op artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet, kan de mogelijke onjuistheid van dit motief geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een aanvraag om gezinshereniging zou hebben ingediend, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de stukken bij het verzoekschrift dat verzoeker in 2011 inderdaad een aanvraag als familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, doch dat deze aanvraag niet werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, vermits niet alle documenten werden ingediend. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn aanvraag zou vervolledigd hebben. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij actueel een aanvraag om gezinshereniging lopende zou hebben. Wat betreft de bewering dat hij over een arbeidskaart zou beschikken, blijkt daaruit niet dat verzoeker actueel enig recht op verblijf kan doen gelden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“3.2 Tweede middel : Verder voert verzoeker aan dat indien hij niet bij zijn familie (zijn partner en moeder van zijn twee kinderen) kan blijven artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden.

Hij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde “dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen”.

Verzoekende partij voert aan de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat hun familiale cel wordt miskend en benadrukt dat “de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.”

Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Er werd bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekende partijen toon wel aan dat hij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet zal een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven uitmaken. België is de enige plaats waar verzoekende partijen een normaal gezinsleven kunnen leiden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker eerder werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf, noch dat de bestreden beslissing een einde stelt aan een bestaand recht op verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat

om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu motiveert de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere verklaring dat de verzoekende partij zich niet elders kan vestigen, doet hieraan geen afbreuk. Verweerder wijst er voorts op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat ten onrechte werd besloten dat er geen elementen zijn die kunnen leiden tot een positieve verplichting.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“3.3. Derde middel : Schending van het algemeen rechtbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoeker specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoeker past.

Elke partij in het geding moet de kans krijgen om alles wat hij nuttig acht te kunnen zeggen aan de rechter. Men mag van de rechter verwachten dat hij behoorlijk luistert, en met de argumenten rekening houdt bij zijn beslissing.

Als men partij is in een proces dan mag men daaraan deelnemen

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen (zoals zijn gezinshereniging aanvraag, de aanwezigheid van zijn familie in legale verblijf en zijn arbeidskaart heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht."

2.3.2. Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een bevel wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent de elementen die de verwerende partij op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ervan kunnen weerhouden een bevel op te leggen.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In het middel wijst verzoeker dat hij had kunnen wijzen op de aanvraag om gezinshereniging, de aanwezigheid van familie in België en het feit dat hij een arbeidskaart zou hebben. Zoals gebleken is uit de bespreking van het eerste middel, blijkt in de actuele staat van het geding niet dat verzoeker op een geldige wijze een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend bij de verwerende partij. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk over is gegaan tot een beoordeling van het gezinsleven in verband met de in België verblijvende familieleden. Wat betreft de verklaring dat hij een arbeidskaart zou hebben, is ook uit de bespreking van het eerste middel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij actueel in het bezit zou zijn van een geldige arbeidskaart, noch dat hij op deze basis een verblijfsaanvraag zou hebben ingediend.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het alsnog aanvoeren van deze elementen mogelijk hadden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT